

OVER HARDLOPEN EN DE DAGEN DAT DE BENEN HONDERDTWINTIG KILO WEGEN.

Soms heb ik e c h t g e e n z i n. Zoals vandaag. Het komt nog wel voor dat ik niet sta te springen om te lopen. Maar altijd gaan die schoenen aan. Slechts twee dingen kunnen me tegenhouden. Het eerste is een blessure, het tweede is een stortbui van de categorie 'nu valt de hemel met alles daarin naar beneden'. Maar mijn lichaam doet nergens pijn en de lucht is grijs met een halve zon daarachter.

En oh wat heb ik weinig zin.

Eigenlijk heb ik nog nooit zo weinig zin gehad.

Ik krijg het nooit uitgelegd aan iemand die niet hardloopt, waarom ik op zo'n moment toch mijn loopschoenen aantrek. Ik train mezelf niet voor een wedstrijd, er staat geen straf op niet-lopen, ik kan dus gerust thuis blijven en door het raam kijken naar het herfstlandschap daarbuiten.

Kou, is dat het? Kou heeft me nog nooit tegengehouden, het is iets anders en als ik wist wat het was nam ik het weg, maar ik weet het niet.

En wat ik vooral wil weten is waarom ik toch vertrek.

Ik loop het huis uit en strompel letterlijk het bos in. Nog tien kilometer te gaan en ik wilde nu al dat ik weer thuis was. Dit is niet de afspraak. De afspraak is: bos in, zin terug.

De hond loopt meters voor me uit. Ik kijk haar na, een stipje is ze voor me op het pad. Alsof ik nog niet door heb dat ze echt wel sneller loopt, én altijd zin heeft.

Man man, wat kan ik zagen. Ik recht mijn rug. Dan gaat het maar strompelend.

Na drie kilometer besef ik dat ik al drie kilometer verder ben. Ondertussen heb ik de zinnen in mijn hoofd waar ik vanmorgen een uur op zat te zoeken, en een kleur voor de keuken gekozen.

Nog zeven ellendige kilometers.

In het bos staat één huis en daarin woont een vrouw die elke dag voor haar stoep veegt. Ook al komt er geen kat voorbij, zij veegt. Winter en zomer, altijd op pantoffels. In de zomer met haar blote handen, in de winter met handschoenen en jas. Maar altijd op pantoffels. En elke dag. Ik strompel haar voorbij. Ze glimlacht breed, terwijl ze traag verder veegt. Ik glimlach terug. "Mooi weer," zeg ik.

Ik heb geen idee waar die woorden vandaan komen. Het is allesbehalve mooi weer, de lucht is ondertussen helemaal betrokken en ik heb nog altijd geen zin. Maar ze knikt. "Oh ja," zegt ze, "mooi weer." Ze zwaait me na met haar bezem en buigt zich weer over haar stoep. Met lange trage stroken veegt ze hem helemaal schoon.

Ik buig me verder over het pad. Alle bochten ken ik, ik weet waar het pad modder wordt, waar de boomstronken uit de grond steken, waar de grond stevig is en mijn benen altijd vederlicht maakt.

'Kom Hobbes,' hoor ik mezelf tegen de hond zeggen, 'nog even alles geven.'

En langzaam loop ik mijn hoofd weer schoon.

Daarom dus.

Els Beerten

November 2013